

NOMÉS
VULL SER
JO
MATEIX

Primera part

LA PALLISSA

1

Quan en Pau va sortir de casa d'en Silveri, ja era negra nit. Encara sorprès, sense temps per sentir ràbia o impotència o fragilitat o por pel que acabava de saber, va notar una mà a l'espatlla. En tombar-se, tampoc no va tenir temps de copsar qui o què era. Abans de rebre una pluja de cops, va veure una escletxa de llum i unes ombres. També va sentir unes veus que al cap d'uns dies no va poder recordar. Cridava i intentava defensar-se. Va topar amb un manyoc de cabells i va estirar-lo amb totes les seves forces, però es va adonar que els que l'atacaven eren més de dues persones. Va sentir un «fill de puta» i un dolor agut a les costelles, als ronyons i a la mà que encara retenia el manyoc. Va notar com alguna part del cos cruixia, potser un braç, i va fer el crit més fort i més llarg que havia fet

mai quan tot seguit un munt d'impactes al cap li van fer perdre el coneixement.

Es va despertar amb un mal de cap intens. Tenia la visió borrosa, però va ser conscient que havien passat unes quantes hores perquè començava a despuntar la llum de l'albada. Moure's li provocava dolors forts a tot el cos. Va veure que tenia una taca ben grossa de sang a la samarreta, a l'altura de l'abdomen. Va voler aixecar la vora de la samarreta, però el braç esquerre no li responia i amb el dret intentava mantenir l'equilibri. En intentar moure'l, va sentir com se li esberlaven els músculs. El dolor era un foc entre la carn i els ossos. Amb la mà esquerra es va tocar la cara. Va notar un grumoll tou. El dolor novament va ser intens, al mateix temps que un regalim càlid li creuava el rostre i li omplia la mà de coàguls de sang fosca. Va començar a tremolar de fred i segurament també de por. Va mirar cap a un racó del carrer on hi havia la motxilla feta miques. Els llibres i els quaderns on escrivia estaven estripats, escampats per la vorera. Entre els estrips de la motxilla va veure la cartera. Va voler posar-se dret, però no tenia forces. Es va voler arrossegar i va trigar una eternitat a arribar-hi. Els assaltants, amb un detall d'humor negre, només li havien deixat la targeta sanitària. Li havien tret els diners, el DNI i el carnet de conduir. Per sort, no duia les targetes de crèdit. A poc a poc, començava a ser conscient del

que havia passat. Necessitava ajuda. Era possible que no hi passés ningú? Algú hi havia de passar per anar a la feina, o a l'institut, o al forn. Tenia la sensació que el temps transcorria molt lentament. En Pau va tornar a intentar posar-se dret, però es va marejar. El mal de cap era més intens que al principi. Els ulls se li tancaven. No volia adormir-se. Tenia por de fer-ho. Es va arrossegar fins a la paret on es va poder recolzar amb un gran i dolorós esforç. El fred de la paret se li va clavar com un ganivet a l'esquena. Va buscar una posició per estar més còmode, però no hi havia manera. Va mirar al seu voltant per veure si trobava alguna cosa que li fes de coixí, però la vista no l'acompanyava i el mareig augmentava. Va sentir uns sorolls, unes veus, uns riures, unes ombres, uns xiscles, i tot es va fer negre.

La foscor va deixar pas a un foli on en Pau escrivia, i mentre llegia el que havia escrit tenia sensacions contradictòries. A estones sentia molta pau i el cos no li pesava i s'imaginava que era un núvol de cotó fluix, i recordava quan era petit i jugava a imaginar formes als núvols del cel. A estones sentia neguit, pessigolles molestes al pit i a les cames. Va tornar a llegir en veu alta, volia cridar el que llegia.

«Em descordo la camisa per tercera vegada en aquesta cambra. El mirall em retorna el llit on jeu un altre jo. El deliri li ha dibuixat clots a les ulleres. Jo soc l'altre, soc qui fuig de l'instant, però no qui jeu al llit.»

Però la veu no li sortia. A dintre del cap li ressonaven les paraules que es negaven a arribar als llavis. Es veia com atrapat en un mirall o en una urna de vidre

que no deixaven sortir els sons. A poc a poc la foscor anava desapareixent i era substituïda per una capa de llum boirosa. Va obrir els ulls. Tot el que veia era blanc, no podia veure a través de la boira, de la mateixa manera com abans no podia parlar a través dels vidres. Però era una boira estranyament sòlida. Es preguntava com podia respirar dins d'aquella atmosfera. Va concentrar la mirada i tots els sentits més intensament. Va tancar els ulls uns instants i els va tornar a obrir. Aleshores es va adonar que allò que li havia semblat una boira era un sostre blanc i un llum molt a prop del cap. De seguida es va adonar que era en un llit d'hospital, que potser havia somiat que escrivia. Ja no li feia mal el cap, tot i que estava atordit i confús. Va voler moure els braços, però no podia, notava que li pesaven com si estiguessin enganxats al llit. Tampoc no es podia moure perquè li havien immobilitzat les cervicals. No va veure que tenia el braç esquerre embenat i que al dret tenia una via que el connectava amb un pot d'algun medicament. Immediatament va sentir una veu.

El somni d'en Pau l'havia fet cridar i agitar-se. La noia, que seia en una cadira i fullejava una revista, es va aixecar d'una revolada, va córrer cap al llit, va pitjar el timbre de l'alarma i va esperar amb neguit l'arribada de la infermera. Des que ella i la seva amiga havien trucat al 112 havia passat un calvari de nervis. Havia hagut de respondre a preguntes dels mossos d'esquadra sense poder ajudar-los, o això li semblava.

–Hola, Pau, com et trobes? Vam tenir un bon ensurt quan et vam veure en tan mal estat.

En Pau recordava el rostre d'aquella noia que li parlava, li resultava familiar, però no aconseguia situar-la. Recordava les seves coses remenades, estripades i escampades per la vorera, que algú li va posar la mà a l'espatlla, una pluja de cops, i després el negre. I més tard, la llum tènue de la matinada, i uns sorolls, unes veus, uns riures, unes ombres, uns xiscles i un altre cop la foscor.

–Qui ets, què m'ha passat, per què soc aquí?

La veu li sortia ronca i molt feble, gairebé inaudible. Li feia mal el coll en parlar.

«i soc gall salvatge:

m'exalto de nit quan les estrelles vacil·len,

amb ronca veu anuncio l'aurora,

tapant-me els ulls, tapant-me el crit amb les ales,
i m'estarrufo collinflant i danso,

tot i saber que em guaiten els ulls del caçador.»

Tan acostumat estava a relacionar tot el que li passava, que en sentir la seva veu se li va aparèixer sense permís el poema de Joan Vinyoli.

–Caram! Després del que t'ha passat encara tens valor de posar-te poètic –va comentar la noia amb simpatia–. Soc la Laura. Ens hem vist avui. Bé, em miraves per una finestra.

En Pau va aclucar els ulls i va observar atentament la noia.

—Sí, ara que ho dius, et recordo.

—T'han dut a l'hospital de Can Ruti. L'Anna i jo t'hem trobat malferit. Algú et va apallissar.

—No vaig veure els que em van atacar. Penso que em vaig desmaiar. Recordo que vaig veure les meves coses escampades per terra. Tinc aquesta imatge gravada com una fotografia, i després es va fer tot negre, i hi havia una llum estranya, unes veus, una mena de somni estrany i ja està. M'he despertat aquí.

—La policia ens ha interrogat a l'Anna i a mi. Crec que no ha servit de gran cosa. No vam veure ningú.

En Pau, de sobte, es va inquietar.

—I les meves coses?

Es va quedar sense resposta perquè van arribar un metge i una infermera que van demanar a la Laura de sortir uns minuts.

El metge li va explicar que estava de sort perquè no tenia res greu. El braç esquerre trencat, una costella esquerdada, ferides lleus i múltiples contusions. S'hauria de quedar en observació uns dies per controlar que els cops al cap no tinguessin conseqüències. Li estaven administrant antibiòtics i analgèsics, que hauria de seguir prenent quan sortís de l'hospital. També hauria de fer repòs, immobilitzar les cervicals un temps i fer recuperació quan li traguessin el guix del braç. També li va dir que, en mirar el seu historial, havien vist que formava part d'un grup especial de control regular del cor i que ja havien avisat els metges responsables.

Es va tranquil·litzar en saber que no tenia res greu i no va semblar que li donés importància al control del cor, però seguia neguitós per les seves coses. Quan l'Anna, que havia arribat mentre el metge el visitava, i la Laura van entrar a l'habitació, en Pau va tornar a preguntar:

—I les meves coses?

La Laura va obrir l'armari de l'habitació.

—Hi ha una motxilla molt rebregada, una llibreta, la teva cartera buida, només hi havia la targeta sanitària. Suposem que la van deixar perquè anessin a un hospital. T'haurien atès igualment.

A en Pau no li importava pas la targeta sanitària.

—Res més?

—Sí, roba. Un parell de mudes molt brutes i amb algun estrip. La roba l'he portada a casa per rentar-la, cosir el que calgui i planxar-la.

Tornava a fer-li mal el cap i també el pit quan intentava parlar. Entre pregunta i pregunta s'aturava una estona.

—I res més?

—No, res més —va dir l'Anna—. Per què preguntes tant? Què trobes a faltar? Per què estàs tan neguitós? El mòbil, potser?

—Ostres, el mòbil! Ara no hi pensava, però si no hi és, també és una putada. Tenia un llibre, un llibre vell de l'any 1950, *Subversión de los sentidos*, de Stefan Zweig.

–I que té d'important el llibre? –va preguntar la Laura–. Val molts diners?

–No en tinc ni idea, no m'interessa el que pugui valdre. A dintre hi havia uns papers que sí que són molt importants per a mi.

–De què eren, els papers? –va preguntar l'Anna de manera impulsiva.

–No res, coses meves que no t'importen –va respondre tot tallant amb un gest que mostrava malestar per la pregunta.

–Disculpa que m'hagi ficat en les teves coses personals. Ha estat un impuls.

–No importa, Anna. Disculpa'm per aquesta resposta esquerra. És una cosa meva, molt meva i molt personal, i a més molt, molt important, però ara no tinc ganes de parlar d'això. He de recuperar el llibre com sigui.

La conversa es va tallar de cop, perquè en aquell moment van entrar dues mosses d'esquadra.

–Hola, soc la caporal Maite López, la meva companya és la mossa Olga Pérez. Vostè és en Pau Dalmau, oi?

En Pau va fer un silenci curt i una resposta concisa, tot impressionat de veure aparèixer les dues policies a la seva habitació. Havia pensat que quan sortís de l'hospital aniria a comissaria o que el citarien perquè hi anés, però no s'esperava pas que vinguessin a veure'l.

–Sí, soc jo.

—Nosaltres portem el teu cas. L'hospital està obligat a informar-nos dels casos de lesions com el teu, i també envia un informe als jutjats. Hauríem de tenir alguna manera de localitzar-te perquè hem volgut avisar la teva família, però no hem trobat ningú. Amb les dades que hem obtingut a partir de la targeta sanitària, hem arribat a un solar.

—Fa molts anys que no hi viu ningú. Hi havia un grup de cases afectades per una planificació urbanística. L'Ajuntament ens va expropiar, va enderrocar les cases i al final va arribar la crisi i no hi van fer res.

—I com és que no vau actualitzar les dades?

En Pau va voler arronsar les espatlles, però va sentir una punxada molt forta al clatell i es va adonar que no podia. Va respondre amb un gest de dolor a la cara.

—Això és cosa dels pares, jo no hi tinc res a veure.

La caporal es va mostrar comprensiva.

—Bé, ja m'ho imagino, però volem trobar-los per avisar-los que ets aquí. Ens pots facilitar la informació?

—No tinc res a veure amb els pares. Soc independent. Soc major d'edat i puc viure on vulgui.

—T'has independitzat?

—No en vull saber res, dels pares.

L'Olga Pérez, que havia estat mare feia poc, patia per la manera de parlar d'en Pau, pel seu desinterès.

—Però deuen estar amoïnats. Deuen voler saber de tu. Si fossis el meu fill...

En Pau la va tallar de cop.

—Però no ho soc, i no en vull saber res.

La caporal es va adonar que per aquesta banda no arribarien enlloc.

—Estem investigant i volem saber com localitzar-te quan surtis de l'hospital.

—Prenguin nota del meu mòbil. Jo me n'encarregaré. —La Laura es va sorprendre de si mateixa per la seva intervenció impulsiva.— Li han robat el mòbil, no? —es va justificar.

En Pau li va llançar un interrogant amb la mirada. I la Laura va arronsar les espatlles i va aclucar l'ull amb un gest divertit.

La caporal va tornar a preguntar.

—Hi ha alguna cosa que vulguis denunciar a més de la pallissa i que t'han robat el DNI? Has pogut saber què més t'han robat? Duies targetes de crèdit?

—No, per sort no duia les targetes. I tampoc no duia gaire diners, 10 o 12 euros. També m'han robat el mòbil.

—Això és important. Ens has de donar el número. El bloquejarem perquè no en facin ús. Si n'han fet, la companyia et retornarà els diners. Si tenim sort i duies el localitzador actiu, potser el podrem trobar.

—Hi havia també un llibre vell. És molt important per a mi, perquè a dintre hi havia uns documents que tenen un valor personal.

—Podem saber què són aquests documents?

—Són personals, no tenen valor per a ningú, només per a mi.

—La informació ens pot ajudar.

—El llibre es titula *Subversión de los sentidos*, és de Stefan Zweig. Va ser publicat en castellà el 1950 en una col·lecció que es deia «Sensum Novum». Té les tapes dures folrades de tela de color gris. El nom de l'autor està gravat a dalt de tot de la coberta. Les lletres tenen relleu sobre un fons daurat. El títol apareix en un rectangle a la part baixa dreta de la coberta. Les lletres són daurades i en baix relleu, a l'inrevés del nom. Segur que si el cerqueu per internet, n'hi trobareu imatges. Tenia una dedicatòria escrita amb ploma: «Como recuerdo de unos inolvidables días en Mallorca. Tu amigo Juan Puig. Palma - 6/7/50». I també, en un cantó del mateix full, però al darrere, hi havia unes inicials i un número: «J. B. n° 73».

—Farem el que podrem. No et puc assegurar res, però intentarem trobar el llibre i el mòbil. Amb els diners serà més complicat. Però ens has de facilitar una adreça. Insisteixo que ens interessa saber a què es referien els documents.

—No ho sé prou bé. El llibre me l'havia donat un amic del meu avi aquell mateix vespre. De fet sortia de casa seva. Encara no havia tingut temps de llegir-los amb calma. Eren unes factures, uns rebuts, un full de bloc amb notes. Me l'estimava molt, l'avi, per això m'agradaria trobar els documents. I el llibre, és clar.

També vull llegir-lo per saber per què el va guardar tants anys. No era un home que tingués amor als llibres, sap?

L'Olga Pérez prenia nota mentre que la caporal feia cara amable per acomiadar-se.

–Farem el que podrem. Té, la meva targeta, perquè em truquis quan ho necessitis. On vius, ara?

En Pau, ja més calmat, els va donar l'adreça del pis de l'avi.

–Caram! És al costat d'on et van trobar. Hi entres o en sorties?

–En sortia. El senyor Silveri, l'amic de l'avi, viu al bloc de pisos del costat.

–I com és que duies la motxilla amb llibres i roba? Anaves a passar uns dies fora?

–Sí i no. No ho sé. És que és molt llarg d'explicar. Estic cansat. És molt important això, ara?

–No, crec que no. Ja ho veurem.

Quan les mosses van marxar, en Pau es va adreçar a la Laura.

–Per què els has donat el teu número de mòbil? Quan surti d'aquí desapareixeré de les vostres vides i de la poli i de tothom.

La Laura somreia, perquè no creia ni una paraula d'en Pau.

–De la poli no podràs amagar-te, els has donat una adreça i és la bona, perquè és on et vaig veure. Però si vols pots anar a un altre lloc. Els pares tenen un pis que van heretar dels avis.

–Ostres, com el meu pare!

Va callar de seguida. Per inèrcia o per impuls va donar una informació que no volia.

–Què vols dir?

–No res.

–Doncs què volies dir que ara no vols?

Les parets de l'habitació eren com un full en blanc on no saps què escriure-hi. El televisor apagat, una taca negra enmig de tot, com ell en aquell moment. Una taca que es resistia a ser esborrada, però que volia mantenir el silenci, de moment, com l'aparell penjat de la paret.

–Són coses meves.

Havia deixat anar la frase amb una mirada plena de ràbia, però la ràbia no era per a la noia, ni per als que el van apallissar. Venia d'un rancor anterior i profund. La Laura va arronsar les espatlles.

–Com vulguis. No estàs obligat a res. Nosaltres et vam trobar i ens en sentim responsables.

–No sou responsables de res! –Estava impertinent, enfadat, enrabiament amb el món, amb ell mateix.

La noia va tancar els ulls, li hauria dit que era un imbècil, un estúpid, un idiota, però va respirar fondo i va seguir parlant amb veu amable.

–Els pares tenen un pis on no hi va ningú. D'aquí a uns mesos el voldran reformar i encara no saben si el posaran a la venda o el llogaran. Pots estar-te allà i ningú no ho sabrà.

—No m'agrada la idea, tinc el pis de l'avi.

Un altre cop va dir el que no volia. No volia parlar de l'avi.

Arribats en aquest punt, l'Anna, que havia escoltat en silenci, va saltar bastant empipada.

—Escolta, *tio*. No veus que t'han clavat una bona pallissa? Si no t'haguéssim trobat nosaltres, no sabem què t'hauria pogut passar. T'hauries pogut dessagnar, jo què sé. Ostres, *tio*. Deixa de fer el burro. Et volem ajudar. Que no ho entens? Et volem ajudar i prou. Si no t'interessa, per la meva part ja et pots morir.

L'esbroncada de l'Anna sí que li va fer efecte. En Pau es va calmar i els va demanar disculpes.

—Ho sento. Us estic molt agraït, ho dic sincerament. És que tot plegat m'ha trasbalsat. De veritat que la pallissa és el de menys. Vull investigar una cosa molt important per a mi, més que important és essencial, però és molt íntim i ara em resulta violent explicar-vos-ho. Potser us ho diré quan tinguem més confiança. El cas és que els pares es van separar fa temps. Me'n vaig anar a viure amb la mare, però teníem un règim de visites segons el qual cada quinze dies passava un cap de setmana amb el pare. Quan la mare va portar un nòvio a casa, ja no vaig voler viure més amb ella. No em semblava malament, tenia tot el dret del món a refer la seva vida, però a mi em resultava molest compartir la casa amb aquell paio. Poc temps després va passar allò que he dit a les polis,

que havien d'enderrocar la casa, i el pare i jo vam anar a un pis de lloguer al mateix barri on vivia l'avi. Pobret, va durar ben poc, com... –Una altra vegada va estar a punt de dir el que no volia.– Allà vaig conèixer un home peculiar, en Silveri. Li agradava pintar envoltat de la brutícia del parc i dels blocs de pisos de famílies obreres. No sé com es podia inspirar veient tanta misèria, però ell ho aconseguia i m'explicava històries de com ho feia. Un dia em va convidar a casa seva. Em va dir que em coneixia des de ben petit perquè havia vingut a casa en diverses ocasions. Em va parlar de l'amistat que ell i l'avi es tenien des de joves i de moltes coses més. I em va donar el llibre que em van robar. Em va explicar que era un record sentimental, que l'avi li havia donat abans de morir perquè ell mateix me'l donés algun dia. No volia que el pare sabés res del llibre. I tenia tota la raó. Quan el vaig obrir i vaig veure aquells documents, ho vaig entendre tot. El necessito, l'he de trobar com sigui.

–En què quedem, vius en un pis de lloguer o al pis de l'avi? Has dit que no volies saber-ne res, dels pares.

–Ostres, no tinc ganes de parlar d'això. Estic fotut, que no ho veieu? Vam anar a un pis de lloguer, però estàvem arreglant papers perquè el pare havia heretat el pis de l'avi. Feia dies que el pare em feia discutir per tot i al final me'n vaig anar sol a casa de l'avi. I aleshores va passar... Ostres, em feu parlar del que no vull! Em podeu deixar tranquil? No ho veieu, que no em trobo bé?

—No t'enfadis, Pau. No hi insistirem més. Nosaltres t'ajudarem —va sentenciar la Laura.

Es va fer un silenci llarg com si tots tres volguessin dir alguna cosa i alhora estiguessin a l'expectativa. Finalment, va ser l'Anna, amb la veu vacil·lant, qui va trencar la incomoditat.

—Laura, em penso que és millor que s'instal·li al pis d'en Marc, ara que el seu company ha marxat. El pis dels teus pares no és prou segur, s'hi poden presentar en qualsevol moment.

—Ja, però... —La Laura anava a respondre, però va comprendre que la seva amiga tenia raó.

—Qui és aquest Marc? —va preguntar en Pau sense poder dissimular que li agradava la idea.

—El meu xicot —va dir l'Anna amb un somriure d'orella a orella i donant per acabada la conversa.

—M'heu convençut. Si voleu hi passaré uns quants dies, però no gaires, mentre em recuperi. Així estaré una mica acompanyat. Però aniré al pis de l'avi a buscar roba, el portàtil i algunes coses més. —Va fer una pausa tot pensant que es deixava alguna cosa.— La targeta de crèdit, necessito diners, i així també li pagaré al Marc la meitat de les despeses el temps que m'estigui al seu pis. Però quan em treguin el guix, marxaré. D'acord?